

תפילה קודם הלימוד:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה זכות לימוד זה שאני לומד בעד נשמת (פלוני בן פלוני), ובזכות לימוד זה האל הגדול הגבור והנורא שוכן עד וקדוש שמו, שתצרוך נשמתו בצרור החיים, ותשים מחיצתו במחיצת צדיקים חסידים יסודי עולם העומדים לפניך ונחנים מזיו אור פניך, ותתן לו מהלכים בין העומדים לפניך, ותמחול ותסלח ותכפר ותמחה ותעביר כל מה שחטא ועוה ופשע לפניך או עשה דבר שלא ברצונך, ואל תזכור לו שום חטא ועון ופשע ועבירה, אלא כל המצוות שעשה תזכרם לו לטובה, ורוחו תרגיע בחלק היושבים בגן עדן ונשמתו תתעדן בטוב הצפון לצדיקים, ותרים כבוד מנוחתו ולקין הימים יעמוד לגורלו וילנה עליו השלום ועל משפכו יבא בשלום, ברכתיב: יבא שלום ונוחו על משפכותם, הוא וכל שוכני עמו ישראל בכלל הרחמים והסליחות והנחמות והישועות ונאמר אמן.

אות נ - מסכת שבת פרק כא

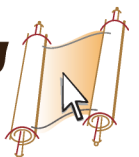
משנה א

נוטל אדם את בנו והאבן בידו, ובלבלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החלין. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדפוע באחד ומאה:

החלין, שהם מתרים באכילה ואינם מקצה, וגם כאן מדבר באפן שאינו יכול להפריד ביניהם. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדפוע באחד ומאה - אם התערבה תרומה בחלין, שהדין הוא שאם יש בחלין מאה ואחד כנגד התרומה, מוציאים מהתבואה כשעור התרומה המערבת בה, והשאר מתר לכל אדם, מתר להוציא שעור זה בשבת ולהתיר בכך את הכל, ואין זה נחשב כ'תקון' האסור בשבת, מפני שאנו מחשיבים זאת כאלו אותה תבואה שהוצאה היא עצמה התרומה, ואין כאן תקון [אמנם חכמים חולקים ואוסרים לעשות כן בשבת].

משנתנו עוסקת בדין טלטול דבר מקצה אגב דבר של הטר:

נוטל אדם את בנו, והאבן בידו - אף שיש ביד הבן אבן, שהיא מקצה, ובלבלה והאבן בתוכה - וכן רשאי לטול סל, אף שיש בתוכו אבן, ובתנאי שיהיו בסל פרות, שאם לא כן נעשה הסל 'בסיס לדבר האסור', ובתנאי שפרות אלו הם רכים, שאינו יכול להשליכם לארץ עם האבן ולחזור ולאוספם, כיון שבכך יטנפו הפרות. ומטלטלין תרומה טמאה, שהיא מקצה מחמת שהיא אסורה באכילה, כשהיא מערבת עם התרומה הטהורה ועם

משנה ב

הָאָבֵן שֶׁעַל פִּי הַחֲבִית, מְטָה עַל צִדָּהּ וְהִיא נּוֹפֶלֶת. הֵיְתָה בֵּין הַחֲבִיּוֹת, מִגְבִּיחָהּ וּמְטָה עַל צִדָּהּ וְהִיא נּוֹפֶלֶת. מַעוֹת שֶׁעַל הַכּוֹר, נוֹעֵר אֶת הַכּוֹר וְהֵן נּוֹפְלוֹת. הֵיְתָה עָלָיו לְשִׁלְשֵׁת, מְקַנְחָהּ בְּסִמְרִטוּט. הֵיְתָה שָׁל עוֹר, נוֹתֵנִין עָלֶיהָ מִיָּמַי עַד שֶׁתִּכְלָה:

מְעַרְב שֶׁבֶת, אִךְ אִם הוֹנְחוּ שָׁם בְּכוֹנֵה נַעֲשֶׂה הַכּוֹר 'בְּסִיס לְדַבֵּר הָאָסוּר', וְאִךְ אִם יוֹסְרוּ מִשָּׁם הַמַּעוֹת, אָסוּר הַכּוֹר בְּטִלְטוּל. הֵיְתָה עָלָיו לְשִׁלְשֵׁת - אִם הָיָה עַל הַכּוֹר לְכַלּוֹף לַח, כְּמוֹ רֶק אוֹ לַחָה, מְקַנְחָהּ בְּסִמְרִטוּט, אִךְ לֹא יִתֵּן מִיָּמַי עַל הַכּוֹר, כִּינּוֹן שֶׁסֶתֶם כּוֹר הוּא שֶׁל בְּגָד, וּשְׂרִיתוֹ בְּמִיָּמַי נְחֻשְׁבֶת כְּכּוֹס, הָאָסוּר בְּשֶׁבֶת. הֵיְתָה הַכּוֹרִית שֶׁל עוֹר, וַיֵּשׁ עָלֶיהָ לְכַלּוֹף, נוֹתֵנִין עָלֶיהָ מִיָּמַי עַד שֶׁתִּכְלָה הַלְשִׁלְשֵׁת, כִּינּוֹן שֶׁשְׂרִית הָעוֹר בְּמִיָּמַי אֵינָה נְחֻשְׁבֶת כְּכּוֹס [אִךְ לְכַבֵּס בְּמִיָּמַי מִמֶּשׁ, אָסוּר].

הָאָבֵן שֶׁמוֹנַחַת עַל פִּי הַחֲבִית, אָסוּר לְטִלְטְלָהּ מִחֲמַת שֶׁהִיא מְקַצָּה, וְלִכְנֵן אִם רוֹצֵה הוּא לְהוֹצִיא יָיִן מִהַחֲבִית, מְטָה לְחֲבִית עַל צִדָּהּ, וְהִיא - הָאָבֵן, נּוֹפֶלֶת. אִם הֵיְתָה חֲבִית זוֹ עוֹמֶדֶת בֵּין הַחֲבִיּוֹת, וְחוֹשֵׁשׁ שֶׁאִם יִטְנֶה עַל צִדָּהּ תִּפֹּל הָאָבֵן עַל חֲבִית אַחֶרֶת וְתִשְׁבְּרָנָהּ, מִגְבִּיחָהּ - רִשְׁאֵי לְהַגְבִּיחַ אֶת הַחֲבִית מִבֵּין הַחֲבִיּוֹת וְלְהַנִּיחָהּ בְּמָקוֹם אַחֵר, וְשָׁם מְטָה עַל צִדָּהּ, וְהִיא נּוֹפֶלֶת. מַעוֹת שֶׁמוֹנַחֹת עַל הַכּוֹר, אָסוּר לְטִלְטְלָן בְּיָדַיִם, אֲלֹא נוֹעֵר [מִנְעֵר] אֶת הַכּוֹר, וְהֵן נּוֹפְלוֹת [וּבִתְנַאי שֶׁנִּשְׁכַּחוּ שָׁם הַמַּעוֹת

משנה ג

בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מִגְבִּיחִין מִן הַשְּׁלֶחֶן עֲצָמוֹת וְקַלְפִּין. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, נוֹטֵל אֶת הַטְּבֵלָה כְּלָהּ וּמְנַעֲרָהּ. מַעֲבִירִין מִלְּפָנָי הַשְּׁלֶחֶן פְּרוּרִין פְּחוֹת מִכּוֹזִית וְשַׁעַר שֶׁל אֶפּוֹנִין וְשַׁעַר שֶׁל עֲדָשִׁים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה. סְפּוּגָה, אִם יֵשׁ לוֹ עוֹר בֵּית אַחִיזָה, מְקַנְחִין בּוֹ, וְאִם לֹא, אֵינִן מְקַנְחִין בּוֹ. (וְחֻכְמִים אוֹמְרִים) בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, נִטֵּל בְּשֶׁבֶת, וְאֵינּוּ מְקַבְּלִים טְמֵאָה

בְּיָדַיִם, וּבֵית שְׂמַאי אוֹסְרִים]. מַעֲבִירִין מִלְּפָנָי [מִעַל גִּבֵּי] הַשְּׁלֶחֶן פְּרוּרִין אֶפְלוֹ פְּחוֹת מִכּוֹזִית, וְשַׁעַר שֶׁל אֶפּוֹנִין וְשַׁעַר שֶׁל עֲדָשִׁים - תְּרַמִּילִים שֶׁל קְטָנוֹת אֵלּוּ, מִפְּנֵי שֶׁכָּל אֶחָד מִשְׁלֶשֶׁת דְּבָרִים אֵלּוּ הוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה, וּמִחֲמַת כֵּן אֵינּוּ מְקַצָּה.

סְפּוּגָה, אִם יֵשׁ לוֹ עוֹר בֵּית אַחִיזָה - בֵּית אַחִיזָה עֲשׂוּי מַעוֹר, מְקַנְחִין בּוֹ, כִּינּוֹן שֶׁיִּכּוֹל לְאַחֵז בּוֹ

בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מִגְבִּיחִין בְּשֶׁבֶת מִן הַשְּׁלֶחֶן עֲצָמוֹת וְקַלְפִּין שֶׁנִּשְׁאָרוּ עָלָיו לְאַחֵר הַסַּעֲדָה, וְאֵינֶם נְחֻשְׁבִים מְקַצָּה, לְפִי שֶׁהֵם רְאוּיִים לְמֵאֲכָל בְּהֵמָה, אִךְ שֶׁאֵינֶם רְאוּיִים לְמֵאֲכָל אָדָם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, נוֹטֵל אֶת הַטְּבֵלָה כְּלָהּ, כְּלוֹמֵר אֶת לֹחַ הַשְּׁלֶחֶן הַמוֹנַח עַל רִגְלֵי הַשְּׁלֶחֶן, וּמְנַעֲרָהּ, אֲבָל לֹא יִטֵּל בְּיָדַיִם אֶת הָעֲצָמוֹת וְכִדּוּמָה [וּבִגְמָרָא מְבַאֵר שֶׁיֵּשׁ לְהַפּוֹךְ אֶת הַגִּירְסָא, שֶׁבֵּית הַלֵּל מִתִּירִים לְטוֹל

אם אין לו, נפל בשבת - מותר לטלטלו בשבת כשאינו רטב ואין בו חשש סחיטה, כיון שיש לו שם כלי, ואינו מקבל טמאה, כיון שאינו עשוי מאחד המינים שמקבלים טמאה [שהם: עץ, בגד, שק ומתכת].

ללא חשש סחיטה, ואם לאו - אם אין לו בית אחיזה מעור, אלא צריך לאחוז בספוג עצמו כדי להשתמש בו, אין מקנהוין בו, כיון שבודאי יבא לידי סחיטה. (והכמים אומרים) בין כך ובין כך - בין אם יש לו בית אחיזה מעור, ובין

תפילה לאחר הלימוד:

אנא יי מלא רחמים, אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפילתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני), וגמול נא עמה בחסדך הגדול, לפתוח לה שערי רחמים וחסד, ושערי גן עדן, ותקבל אותה באהבה ובחיבה, ושלה לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עין החיים אצל נשמת הצדיקים והצדקניות חסידים וחסידות, ליהנות מזיו שכנתך, להשביעה מטובך הצפון לצדיקים, והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדווה ובשמחה ושלום, בדכתיב 'יבוא שלום ינוחו על משכבותם הלך נכחו', וכתיב 'יעלו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם' וכתיב 'אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך'. ותשמור אותו מחיבוט הקבר, ומרמה ותולעה, ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו, כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, וזכור לו זכויותיו וצדקותיו אשר עשה, ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב 'מה רב טובך אשר צפנת ליראיך' וכתיב 'שמר כל עצמותיו אמת מהנה לא נשברה'. וישפון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם, ונשמתו תהא צרויה בצרור החיים, ולהחיותו בתחיית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן.

יהודי יקר!

כמה נרות אתה יכול להדליק לבד?
כמה משניות אתה יכול ללמוד לבד?

**בהישג ידך:
אלפי יהודים ילמדו משניות לעילוי נשמת יקירך!**

ארגון 'שתי הלכות ביום' שולח מידי יום כ-60,000 הודעות מייל המכילות תוכן תורני בקרוב ל-20 מסלולי לימוד שונים, בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית. ביכולתך להיות שותף פעיל בלימוד תורה של רבבות יהודים, ולהנציח את זכר יקירך במקום הגורם לעילוי נשמה הגדול ביותר - בלימוד תורה!

בתרומה חד פעמית של 200 ₪ יופיע שם יקירך בתאריך הרצוי לך בראש לימוד המשנה המבוארת, הנשלחת מידי יום לכ-3,500 מנויים בדואר האלקטרוני! כמו כן ניתן להקדיש לימודים שונים במסלולים רבים ומגוונים הנשלחים מידי יום בדואר האלקטרוני.

לפרטים, לתרומות ולהנצחות: 0765-404-360
במייל: donations@2halachot.org
באתר: www.2halachot.org

כמו כן אנו מזמינים אותך להצטרף לאחד או יותר מהלימודים של 'שתי הלכות ביום', הנשלחים חנים מידי יום לרבבות מנויים!
למגוון האפשרויות ולהצטרפות למסלולי הלימוד, היכנסו לאתר www.2halachot.org או במייל: office@2halachot.org

